

ДА ОСТАВИШ РЕПУТАЦИЯТА СИ, ЗА ДА СЕ ПРЕВЪРНЕШ В ХРИСТОВ СЛУГА

Дейвид Уилкерсън
23 Май 2005

„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса“ (Филипяни 2:5).

„А ние имаме ум Христов“ (1 Коринтяни 2:16).

„...да се обновите в духа на своя ум“ (Ефесяни 4:23).

Всичко това са увещания от апостол Павел. Той казва на Божия народ: „Нека умът, който е в Христос – самото мислене на Исус – да стане и ваше. Всички ние трябва да се стремим да притежаваме ума Му“.

Какво означава да имаме Христовия ум? Просто казано - да мислим и действаме като Исус. Означава да взимаме Христоподобни решения, които определят начина ни на живот. Означава да се откажем от всичките си идеи за това как всъщност можем да имаме Христовия ум.

Всеки път, когато погледнем в огледалото на Божието Слово, трябва да се запитаем: „Това, което виждам в себе си отразява ли природата и мисленето на Христос? Променям ли се, заприличвам ли все повече на Исус чрез опита, който ми дава Бог в живота?“

Според Павел, ума на Христос е: „но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците“ (Филипяни 2:7).

Исус взе решение докато все още беше в небето. Той сключи завет с Отец да остави небесната Си слава и да дойде на земята като човек. Щеше да слезе в света като смирен слуга, и щеше да служи, вместо на Него да Му служат.

За Христос това означаваше: „Отивам да извърша волята Ти, Отче.“ Всъщност, предвиди: „Оставям волята Си, за да изпълня Твоята, Отче. Покорявам волята Си, така че да изпълня Твоята. Всичко, което казвам или правя трябва да произлиза от Теб. Оставям всичко, за да стана напълно зависим от Теб.“

В резултат на това, завета на Отец със Сина трябваше да открие волята Му за Него. Бог Му каза: „Волята Ми никога няма да бъде скрита от Теб. Винаги ще знаеш какво и как правя. Ще имаш Моя ум.“

Много хора днес, които твърдят, че са последователи на Исус, никога не са взимали решение да живеят както Господ е живял. Вместо това живеят удобно с плътта си – настроенята, проявите на характера, любимите им грехове, и никога не са пожелавали да се променят. Те казват: „Това е моята същност. Това съм аз.“

Но когато Павел смело заявява: „Аз имам Христовия ум“, той казва: „Аз също се лиших от репутацията си. Както и Исус, така и аз приех ролята на слуга.“ Павел твърди, че същото се отнася за всеки вярващ: „А (всички) ние (можем да) имаме ум Христов (1 Коринтяни 2:16).“

Кога Павел изостави светската си репутация?

Може би се питаш: кога и как всъщност Павел прие образа на слуга? Той беше преследвач на вярващите, убиец по сърце. Как може такъв човек въобще да има Христовия ум?

Павел каза кога точно се случи това. Деяния 9-та глава описва как и къде той взе решението си: в Дамаск, на улица „Права“, в дома на човек на име Юда.

По това време Павел все още беше познат като Савел. Той пътуваше към Дамаск с малка армия, за да плени християните, да ги върне обратно в Ерусалим, да ги хвърли в затвора и да ги измъчва. Но Исус му се яви на пътя за Дамаск, ослепи го и го накара да отиде в къщата на Юда на улица „Права“. „И три дни той не виждаше и нито яде, нито пи“ (Деяния 9:9).

За тези три дни ума на Савел беше обновен. Той прекара цялото време в интензивна молитва, „бройки“, или правейки равносметка на миналия си живот. И започна да презира онова, което видя в него. Тогава Савел стана Павел.

Този човек беше много горд. Той беше изпълнен с неправилна ревност и търсеше одобрението на другите самовлюбени религиозни водачи. Но тогава, той казва: „Христос дойде и ми се откри, и аз се отрекох от старите си пътища. Вече не се стремях да угаждам на хората, не следвах религиозните тенденции. Станах Христов.“

„А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия“ (Филипяни 3:8).

Павел беше човек, който можеше да каже: „Преди бях някой. Всичките ми приятели, включително и фарисеите ме гледаха с уважение. Бях фарисей сред фарисеи, изкачвах се по стълбицата и бях считан за свят човек, мощен учител на Закона. Имах репутация в страната и бях безукорен в очите на хората.“

Но когато Христос ме плени, всичко се промени. Борбата, съревнованието, всичко, което мислех, че дава смисъл на живота ми, предадох на Исус. Видях, че бях пропуснал напълно Господ.“

Преди Павел мислеше, че религиозните му амбиции – ревността, духът на съревнованието, делата, заетостта – бяха праведност. Мислеше си, че всичко това беше за Божията слава. Сега Христос му откри, че то беше само за плътта, за егото.

И така, Павел каза: „Оставих всичките си желания за успех и признание и реших да бъда слуга.“ „Защото, при все че съм свободен от всичките човеци, аз заробих себе си на всички, за да придобия мнозината“ (1 Коринтяни 9:19).

Павел видя, че Исус прие живот на слуга. Това беше Самият Божи Син, но имаше сърце на слуга. Павел знаеше, че той също е станал Божий Син чрез жертвата на Христос на кръста. Но, както и Исус, той искаше да бъде син със сърце на слуга. Така че, реши да стане роб на Христос и на църквата Му.

Възлюбени, аз също знам, че съм син на Бог, и както Павел искам да имам сърце на слуга като Христос. „Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса“ (Филипяни 2:5). Да имаш ума на Христос означава да излезем от теологията. Означава да покорим волята си, за да приемем бремето на Исус.

Не знам друг начин да оставиш егото си, амбициите и светската си репутация, друг начин да станеш роб на Исус и църквата Му, освен молитвата.

Святият Дух отиде при благочестив човек на име Анания, който живееше в Дамаск. Духът му каза да отиде до дома на Юда на улица „Права“, да положи ръце на Савел и да възстанови зрението му.

Разбира се, Анания беше запознат с репутацията на Павел, и осъзна, че това ще бъде опасно. Но ето как Святият Дух препоръча Савел на Анания: „Той се моли“ (Деяния 9:11).

Господ всъщност казваше: „Анания, ще видиш този човек паднал на колене. Той знае, че идваш. Дори знае името ти и защо си пратен при него. Той иска да прогледне.“

Кога Савел разбра това? Как прие това видение и чисто Божие слово? То стана чрез гореща молитва. Всъщност, аз вярвам, че думите на Духа към Анания ни разкриват онова, което насочи Божието сърце към Павел: „Ето, той се моли.“

Савел прекара три дни насаме с Бог, отказвайки да яде и да пие вода. Всичко, което искаше беше Господ. Така че, остана на колене през цялото време, молейки се и търсейки Бог.

Когато бях малък, баща ми, който беше проповедник, ми каза: „Бог винаги отваря врати за молещия се човек.“ Имало е периоди в живота ми, когато Господ ми е давал неопровержими доказателства за това.

Бях призван да проповядвам, когато бях осем годишен; Святия Дух слезе върху мен. Аз плаках, проснах се на земята, молах се и виках: „Изпълни ме, Господи, Исусе.“ По-късно, като тийнейджър, аз се молих докато Духа не слезе върху мен с Божествена сила.

Като млад пастор в Пенсилвания, в мен назря голям глад, който ме накара да се моля усърдно. Нещо в сърцето ми ми каза: „На Исус може да се служи повече от това, с което Му служа аз. О, Господи, повече не мога да живея така след като чета какво пише в Словото Ти. По-скоро ще умра, отколкото да живея егоистично като сега.“

Така че, прекарах месеци на колене – понякога плачех и се молах в продължение на часове – когато най-накрая Духа ме призова да отида в Ню Йорк, за да служа на гангстери и наркомани. Това беше преди повече от четиридесет години.

Бях на колене и преди осемнадесет години, търсех Бог през сълзи и виках, когато Той ме призова да се върна отново в Ню Йорк и да направя църква на „Таймс Скуеър“. Господ каза отново: „Искам волята ти, Дейвид. Искам да имаш ума Ми, бремето Ми.“

Ако някога съм чувал Бог, ако съм имал някакво откровение от Христос, някаква част от Христовия ум, това не се е случвало само след изучаване на Библията. Това е ставало чрез молитва. Ставало е, докато съм търсил Бог в тайната молитвена стаичка. Ако има някаква видима мярка от Христос в мен, това е, защото прекарвам време с Него в тайната стаичка.

Знам също какво ми се случи, когато бях станал духовно мързелив и сух, пренебрегвайки молитвата.

Има ужасни последици, ако пренебрегваш молитвата. „Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение“ (Евреи 2:3). Как може който някой от нас, които сме в Христос, да очаква, че ще избегне последствията от това да не се моли?

Знам какво е магистралата от благословения в живота ти малко по малко да се изтрива от картата. Знам какво е извора на жива вода да се запуши и всяко благословение в живота ми да пресъхне. Това се случва, когато съм безотговорен към молитвата.

По онова време молитвения ми живот се състоеше само от размишления и тишина. Молитвата ми не беше ефективна. Защо? Грижите за живота ме бяха ограбили от времето ми с Господ.

Та, какво се случи с мен тогава? Слугинството ми се превърна в самосъжаление. Служението изглеждаше като бreme, а не като благословение. Страдание след страдание потапяше душата ми.

Борех се със самотата, изтощението, неверието, тревожното чувство, че съм постигнал малко в живота си, дори ми се въртяха мисли да напусна служението. Божиите благословения бяха възпрепятствани, взаимоотношенията ми – вкиснати, изгубих духовното си разпознаване, вече не пристигаха свежи откровения от Христос.

Но аз познавам и славата от това да се върнеш към Господ в молитва. Веднага след като се върнах в молитвената си стаичка, благословенията отново започнаха да текат. Имах радост и мир, взаимоотношенията бяха изцерени, а Божието Слово дойде в живота ми.

„И (Озия) търсеше Бога в дните на Захария, ... и до когато търсеше Господа, Бог му даваше успех“ (2 Летописи 26:5). „ (Цар Аса) потърсихме Господа... и Той ни даде покой отвсякъде.“ (14:7). „И целият Юда... и потърсиха Господа с цялата си воля, и Го намериха. И Господ им даде покой отвсякъде“ (15:15).

Библията казва ясно: молещите се слуги са обградени от благословения и почивка.

Когато си насочил ума си към това да угодиш на Христос, никога няма да се нуждаеш от аплодисментите и одобрението на хората.

Ако искам да угодя на хората, просто не мога да бъда слуга на Христос. Ако сърцето ми е мотивирано от това да бъда одобрен от другите, ако това е моето мислене и то влияе на начина ми на живот, лоялността ми ще бъде раздвоена. Винаги ще се стремя да угодя и на някой друг, освен Исус.

Няколко години след като апостол Павел се обърна към Христос, той отиде в църквата в Ерусалим, за да се опита да се присъедини към учениците там. „Но всички се страхуваха от него и не вярваха, че е ученик“ (Деяния 9:26).

Апостолите познаваха репутацията на Павел като преследвач. „Но още не бях познат лично на Христовите църкви в Юдея, а те само бяха слушали, че онзи, който едно време ги е гонил, сега проповядва вярата, която някога е разорявал“ (Галатяни 1:22-23).

Варнава помогна на апостолите да превъзмогнат страха си от Павел и те му предложиха приятелството си. Но Павел реши да странства сред езичниците. Всъщност, той описва призива си много ясно, заявявайки, че дойде „не от хора, нито чрез човек, а чрез Исус Христос и Бог Отец, който Го е възкресил от мъртвите“ (1:1).

След това подчертава: „Но аз ви известявам, братя, че евангелието, което ви благовестих, не е човешко; защото аз нито съм го приел от човек, нито съм го научил от човек, а чрез откровение на Исус Христос... не се допитах до плът и кръв“ (1:11-12, 16).

Това, което казва Павел тук се отнася за всички, които желаят да имат ума на Христос: „Не беше нужно да чета книги или да следвам човешки методи, за да придобия това, което имам. Получих посланието, служението и помазанието си на колене.

Казвам ви, тези неща се случиха докато се бях затворил насаме с Господ, докато се молах и постих. Всяко откровение от Христос, което имам, идва от Святия Дух, Който живее в мен и ме води в живота. Не мога да си позволя да следвам увлеченията и методите на други хора.“

Всъщност, Павел посочва, че преди да беше решил да се върне в Ерусалим „заминах за Арабия“ (1:17). С други думи, той казва: „Не получих откровението си за Христос от светиите в Ерусалим. Вместо това, отидох до Арабия, в пустинята, за да ми се открие Исус. Прекарах ценно време там, приключих с егото си, чувах и се учех от Святия Дух.“

Моля да разберете – Павел не беше никакъв горд, арогантен, самостоятелно действащ проповедник. Ние вече знаем, че той имаше сърце на слуга. Павел беше лишил себе си от личните си амбиции и беше намерил пълно удовлетворение в Христос.

Павел не се нуждаеше от никой, който да му показва как да проповядва Христос или как да печели грешниците за Евангелието. Вече Святия Дух му беше учител.

Павел вярваше, че Христовия ум променя завинаги това, към което човек се привързва.

Когато Христос се превърна в пълното му удовлетворение, Павел се привързва към небесните неща: „И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното; защото умряхте, и животът ви е скрит с Христа в Бога“ (Колосяни 3:1-3).

За съжаление това не е практика на много християни днес. Веднъж един църковен водач ми каза: „Баща ми беше мизерстващ мисионер през целия си живот, и когато се пенсионира, все още беше беден. Едва имаше с какво да преживява.“

Аз също бях призован в служение, но си казах, че няма да стана като баща си. Ще бъда служител, който живее добре. Обещах си да изкарам пари и да ги инвестирам, да умножавам непрестанно онова, което имам.“

Този човек наистина изкара пари, но мотивът му беше напълно погрешен. Той вярваше в собствените си способности, за да изгради бъдещето си и да се грижи за семейството си. Накрая всичките му инвестиции се провалиха, а той се оплете във финансови конфликти.

Слава на Бог, че в крайна сметка той се върна при Христос и се покая заради това, че се беше стремил към нещата от този свят. Сега е решен да придобие Христовия ум и нещата за него се променят.

Когато Павел написа посланието за Христовия ум, той го прати първо до църквата във Филипи, като каза на християните там: „Имайте Христовия ум.“ Павел им написа това послание докато беше в затвора в Рим.

Той заяви от затворническата килия, че има Христовия ум, като отхвърли репутацията си, за да се превърне в слуга на Исус и църквата Му. Тогава писа: „А надявам се на Господ Исус да ви изпратя скоро Тимотей, така че и аз да се утеша, като узная вашето състояние“ (Филипяни 2:19).

Това е мисленето, делото на Христовия ум. Помислете – имаме пастор, който е в затвора, но не мисли за собствения си комфорт, за трудната си ситуация. Беше го грижа единствено за духовното и физическо състояние на хората му, и затова каза на стадото си: „Моята утеха ще дойде едва след като разбере, че сте добре телом и духом. Така че, изпращам Тимотей да ви провери от мое име.“

След това Павел направи следното стряскащо изявление: „Защото нямам никой друг на еднакъв дух с мене, който да се погрижи искрено за вас“ (2:20). Какво тъжно изказване! Докато той пишеше това, църквата около него, в Рим, растеше и биваше благословена. Ясно е, че имаше благочестиви лидери, но Павел каза: „Нямам човек, който да споделя Христовия ум с мен.“ Защо беше така?

„Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово“ (2:21). Очевидно в Рим нямаше лидер със сърце на слуга – никой, който да е отхвърлил репутацията си, за да стане жива жертва. Вместо това, всеки преследваше собствените си интереси и нямаше Христовия ум. Павел не можеше да се довери на никого, който да отиде до Филипи и да стане истинския слуга, от когото се нуждаеше онова тяло от вярващи.

Думите на Павел тук не могат да бъдат смекчени: „Всеки търси своето си. Тези служители искат единствено да облагодетелстват себе си. Затова тук няма никой, на когото мога да се доверя да се погрижи за нуждите и болките ви, освен Тимотей.“

Като погледнем в църквата днес, виждаме същите неща да се случват в много събрания. Служители и енориаши търсят собствената си изгода в света: пари, репутация, материализъм, успех. Те са призвани да служат на Христовата църква, но не познават Христовия ум, а той е насочен към любовта, жертвата и грижата за другите. Според думите на Павел: „Всеки търси своето.“

Виждам един свят, който вече е изпаднал в хаос.

Живеем във време, когато съществува световна опасност от ядрен и химически взрив. Сърцата на милиони хора примаяват от страх. А църквата на Исус Христос е изправена пред по-големи предизвикателства от когато и да било.

Докато гледам всичко това, се питам: „Къде е гласа на авторитета в Христос? Къде са пастирите, събранията, миряните, които мислят като Исус? Къде са онези, които не търсят своето, а Господния ум в тези времена?“

Тези, които са се съсредоточили само върху това как да подобрят собственото си положение, се отклоняват от близостта с Христос. Те може да Го проповядват, но малко по малко спират да Го познават и отварят себе си за големи изкушения.

Питам те: процъфтява ли твоята църква и въпреки това там няма никой, който да е на един ум с Павел, който да се е привързал към това, за което Христос Го е грижа? Ами ти? Когато видиш някой безработен, молиш ли се за него? Търсиш ли начин да му погнеш, да му послужиш?

Къде са днес младите Тимотеевци? Къде са младите Божии мъже и жени, които ще отхвърлят желанието си за успех и признание и вместо това ще насочат сърцата си към пламенна молитва и ще подчинят целия си живот на това да станат истински слуги на Христос и на църквата Му?

Молитвата ни би трябвало да е такава: „Господи, не искам да бъда фокусиран само върху себе си в свят, който излиза извън контрол. Не искам да се тревожа за собственото си бъдеще. Знаем, че държиш пътя ми в ръцете Си. Моля Те, Господи, дай ми ума Си, мисленето Си, грижите Си. Искам да имам Твоето сърце на слуга.“ Амин.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Laying Down Reputation to Become a Servant to Christ / Да оставиш репутацията си, за да се превърнеш в](#)